

8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2011

Ο Έρωτας της Ιουστίνης

Διάβασα το «Έρωτας στην Ομίχλη» της Ιουστίνης Φραγκούλη Αργύρη. Με συνεπήρε.

Έζησα τη φυγή μιας μεγαλοαστικής οικογένειας από την Ίμερα του Πόντου μετά τη γενοκτονία του 1916 και την εγκατάστασή της στο Μικροδένδρι του νομού Πέλλας.

Ακολουθώντας τα ίχνη της, είδα μια περιοχή που ήταν κάποτε κέντρο πολιτισμού και εμπορίου να μετατρέπεται σε έναν εσωστρεφή και φτωχό τόπο της ορεινής μεταπολεμικής Ελλάδας που όπως όλη η χώρα, πάσχιζε να γιατρέψει τις πληγές του.

Συμμερίστηκα τον ενθουσιασμό της πρωτοδιόριστης δασκάλας Αμαλίας Αναγνώστου να μεταλαμπαδεύσει τη γνώση στα παιδιά της κλειστής αγροτικής αυτής κοινωνίας. Έζησα τους φόβους της για το άγνωστο, τις επιφυλάξεις της μητέρας της, αλλά και την διακαή επιθυμία της Αμαλίας, να κάνει πράξη το όνειρό της, να μάθει γράμματα στα παιδιά των ελλήνων που μοχλούσαν στα χωράφια για την επιβίωση και δεν πολυεκτιμούσαν τα πολλά σπουδάγματα, γιατί πίστευαν ότι αυτά δεν σε τρέφουν.

Δάκρυσα κι εγώ μαζί με την Αμαλία όταν τα παιδιά σκάρωσαν για πρώτη φορά με

*τη δασκάλα τους, μια χριστουγεννιάτικη παράσταση που παίχτηκε μπροστά σε
ανύπαρκτο κοινό...*

*Ερωτεύτηκα κι εγώ μαζί της τον απόγονο της αριστοκρατικής οικογένειας που
έφερε σχολείο και βιβλία στην περιοχή, τον Αριστοτέλη Αγριππίδη. Τον
φαντάστηκα σαν τον Απόλλωνα, από τις περιγραφές της Ιουστίνης. Ίσως και σαν
έναν άγγελο που ήρθε από ψηλά για να φέρει τα καλά νέα. Σαν τον Ερμή που με την
αέναη κίνησή του, δεν στάθηκε ποτέ για πολύ σε έναν προορισμό... Αναπόφευκτο
να μην τον ερωτευθείς.*

*Κι εκεί που όλα φαίνονται ιδανικά, έρχεται η ομίχλη. Η ομίχλη της σιωπής, της
κοινωνικής απόκρυψης της διανοητικής αστάθειας, που σε έναν τόπο τόσο
εσωστρεφή και μικρό, γίνεται ένα βαρύθυμο κοινό μυστικό. Σήκωσα το βαρύ
μυστικό ως την τελευταία σελίδα του βιβλίου.*

*Ένα ακόμη δείγμα για τον παρατεταμένο μεσαίωνα που έζησε η ελληνική κοινωνία
μετά τις κακουχίες που τη σημάδεψαν...*

*Ανακάλυψα τα αίτια στα αποτελέσματα της έρευνας ενός πανεπιστημίου του
εξωτερικού για τις περιβαλλοντικές συνθήκες της περιοχής. Ίσως δεν πρέπει να πω*

άλλα, για να αφήσω κάτι για όσους πρόκειται να διαβάσουν το βιβλίο, όμως πόσες αλήθεια τέτοιες ιστορίες κρύβονται ακόμη και σήμερα στους πρόποδες των βράχων της ορεινής Ελλάδας, ή στις όχθες λιμνών και ποταμών της; Πόσες ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες και πόσα κοινά, αλλά, μη-ειπωμένα μυστικά;

Η ιστορία της Ιουστίνης Φραγκούλη δεν είναι απλά μια ιστορία έρωτα και αγάπης. Είναι μια βαθειά ανθρώπινη υπόθεση, που καταγράφει τις αγκυλώσεις μιας κλειστής κοινωνίας απέναντι σε ένα πρόβλημα που δεν τυραννάει μόνον εκείνον που πέφτει στο λαβύρινθο, αλλά αιχμαλωτίζει και όλους όσους είναι γύρω του...